

РЕШЕНИЕ

№ 1845

гр. София, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 71 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даниела Г. Шанова

при участието на секретаря КАЛИНА Д. АНГЕЛОВА
като разглежда докладваното от Даниела Г. Шанова Гражданско дело № 20211110138506 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 13 ГПК.

Предявени са от Ц. П. Ф. конститутивни иски за отмяна на дисциплинарно уволнение, извършено със Заповед № 19/08.06.2021г. – чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и за възстановяване на длъжността, заемана преди уволнението – „технически ръководител строителство” в предприятието на ответното дружество „.....“ ООД – чл.344, ал.1, т.2 КТ и осъдителни иски за заплащане на обезщетение за оставане без работа за периода от шест месеца, считано от уволнението в размер на 13080 лв. - чл.344, ал.1, т.3 във вр. чл.225, ал.1 КТ, за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 29 дни за 2020г. и 2021г. в размер на 2873,64 лв. – чл. 224, ал. 1 КТ и за заплащане на неизплатено трудово възнаграждение за периода м.04.2021г. – м.06.2021г. в размер на 4355,45 лв. – чл. 128 КТ, ведно със законната лихва върху главниците от подаване на исковата молба до окончателното изплащане и с разносните за производството.

Предявен е и иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ за поправка на основанията за уволнение, вписано в трудовата книжка.

С определение от 10.09.2021г. съдът е върнал исковата молба като недопустима, в частта относно предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, в който предявените иски се оспорват изцяло по съображения, изложени в отговора. Твърди уволнението да е законосъобразно извършено. С отговора на исковата молба е направено възражение за прихващане с дължимите на ищеца суми до размера на по-малкото с вземания по чл. 221,

ал. 2 КТ в размер на 2180 лв. – обезщетение за наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и по чл. 55, ал. 1 ЗЗД в размер на 740 лв. – връщане с оглед неосъществено, евентуално отпаднало основание на предоставени на ищеца парични суми като служебни аванси за периода 30.03.2021г. – 11.05.2021г. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235 ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Относно иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

Страните не спорят, а и от събраните по делото доказателства се установява, че по време на налагане на процесното дисциплинарно наказание ищецът е работил при ответника „.....“ ООД по трудов договор, като е заемал длъжността „технически ръководител, строителство“.

Със Заповед № 19/08.06.2021г. на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, на основание чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ. Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 2 и ал. 3 КТ изявлението на работодателя за налагане на дисциплинарно наказание поражда действие с достигане на изявлението до адресата, съобразно общите правила на ЗЗД за действие на договорите. В случая върху заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е направено удостоверяване от двама служители на работодателя – В А М и К П Д, че същата е връчена при отказ на 08.06.2021 г. Тези лица са разпитани по делото, това удостоверяване кореспондира и с изложените фактически твърдения от ищеца в исковата молба във връзка с периода на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ /с начална дата 08.06.2021г./, че заповедта му е връчена от при отказ в присъствието на свидетели, а след това му е изпратен и препис по куриер на 18.06.2021г. Ето защо следва да се приеме, че заповедта е връчена на удостовераната в нея дата – 08.06.2021г. Моментът на връчването на заповедта е и моментът на налагането на дисциплинарното наказание. Следва да се има предвид, че изискванията на чл. 195, ал. 2 КТ и спазването им, имат отношение към момента на прекратяване на трудовото правоотношение като последица от заповедта и давностния срок за предявяване на трудовия спор, но при иск по чл. 344, т. 1 КТ, приет за предявен в срока по чл. 358, т. 2 КТ и разгледан по същество, момента на връчването не е от значение, защото настъпилите прекратителни последици са заявени с предявяването на иска за отмяна на уволнението от самия ищец /*така определение № 1064 от 29.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 731/2010 г., III г. о., ГК/*.

С атакуваната заповед ответникът е упражнил дисциплинарната си власт, като е наложил на ищеца най-тежкото дисциплинирано наказание „уволнение“. В тежест на работодателя е да установи спазването на всички императивни правни норми, съблюдаването на които е необходимо за законосъобразността на наложеното дисциплинарно наказание.

Твърденията на ищеца за незаконосъобразност на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание са свързани с нарушаване на императивните законови процедурни

изисквания при налагане на наказанието. По отношение на тези доводи съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 КТ дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Липсата на който и да е от тези реквизити нарушава правото на защита на служителя, а от друга страна прави невъзможна проверката за законосъобразност на заповедта за наказание, която следва да извърши съдът. Съдът не би могъл да разгледа спора по същество, ако не е ясен и точно определен предметът на съдебния контрол, поради което следва служебно да следи за наличието на задължителната форма по чл. 195, ал. 1 КТ. Особено съществено изискване към мотивирането на заповедта е ясното индивидуализиране с всичките му обективни и субективни признаци на извършеното дисциплинарно нарушение, посочването на обстоятелствата, при които е извършено, както и времето на извършването му. Дисциплинарното нарушение трябва да бъде посочено в заповедта, т.е. конкретно да е посочено какво точно е извършил или не е извършил работникът или служителят, кога и къде го е извършил, по силата на какъв акт е бил задължен да го извърши, какъв е интересът от извършването или от неизвършването му за работодателя, както и какво лично отношение е показал към простъпката си. Съдът намира, че процесната заповед не отговаря на тези изисквания.

Начинът, по който е описано нарушението – чл. 190, ал. 1 т. 2 КТ – не може да се приеме по никакъв начин за ясно индивидуализиране на конкретните деяния. Липсва каквото и да е конкретно описание на самото изпълнително деяние на уволнения служител. Към горното следва да се добави и това, че в заповедта не е посочено и времето на извършване на визираните нарушения, каквото е изискването на чл. 195, ал. 1 КТ. Това обстоятелство е от значение както за самото индивидуализиране на дисциплинарно нарушение, така и с оглед служебната проверка от съда за спазването на преклузивните срокове по чл. 194, ал. 1 КТ за налагане на дисциплинарно наказание. Ето защо заповедта е незаконосъобразна, като неотговаряща на изискванията на чл. 195, ал. 1 КТ, поради което и само на това основание дисциплинарното уволнение се явява незаконно и като такова следва да се отмени, без да се разглежда спора по същество.

На второ място, обстоятелството, че в процесната уволнителна заповед не е описано за какво точно деяние е наказан ищеца, логически води и до извода, че не може да се провери и дали работодателят е спазил процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ, а в тежест на ответника е било да докаже това.

Наред с това липсата на мотиви в заповедта, с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, не може да се преодолее чрез въвеждането им при разглеждане на трудовия спор, тъй като законосъобразността на уволнението се преценява към момента на прекратяване на трудовото правоотношение, а писмената форма по чл. 195, ал. 1 от КТ е условие за действителност на волеизявлението на работодателя.

С оглед на горното процесното уволнение се явява незаконосъобразно, а искът по чл.

Относно иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ:

За да бъде уважен конститутивният иск за възстановяване на работника или служителя на предишната работа, предвид акцесорния му характер, следва уволнението да бъде отменено като незаконно. Наред с това трудовото правоотношение следва да може да бъде възстановено такова, каквото е било преди уволнението. Тъй като извършеното уволнение е незаконно, а страните са били обвързани от трудов договор за неопределено време/*за последното не се спори между страните*/, съдът приема, че ищецът е носител на потестативното право за възстановяване на предишната работа.

Неоснователно е въведеното едва в първото по делото съдебно заседание твърдение от ответника с представяне на писмено предизвестие от 11.05.2021г. за прекратяване на трудовия договор на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ, че трудовото правоотношение на страните е прекратено след връчване на уволнителната заповед с изтичане срока на предизвестieto. На първо място такова твърдение липсва в депозирания писмен отговор на исковата молба. На второ място предизвестieto не носи подпис на работника., а само на управителя на дружеството. Съдът намира за недоказано от страна на ответника, че предизвестieto е връчено при условията на отказ, т.к. такова отбелязване, за разлика от процесната уволнителна заповед, липсва върху самото предизвестие. Представен е отделен лист, именован „протокол“, на който е отбелязано, че е съставен от управителя И К Д и подписан от К П Д и В А М в качеството им на свидетели на отказ от страна на Ц. П. Ф. за връчване на предизвестие за прекратяване на трудовите му правоотношения с „.....“ ЕООД. По никакъв начин текста на въпросния протокол не може да бъде обвързан с представеното предизвестие за прекратяване на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ. Протоколът, доколкото не притежава отличителните белези на официален документ по [чл. 179, ал. 1 ГПК](#), няма обвързваща доказателствена сила за отразените в него обстоятелства, а и същият е своевременно оспорен от ищеца с твърдение да е създаден за нуждите на процеса. Действително, при разпита си в съдебно заседание свидетелите Димов и Маджаров потвърждават да са присъствали на връчване на предизвестие на ищеца, което той отказал да получи. Същите не сочат конкретна дата, на която това е станало, нито подробности за съдържанието на предизвестieto. На свидетелите по искане на процесуалния представител на ответника са предявени документи по делото за потвърждение на подписите /писмени обяснения от л.47 до л. 53 вкл. и процесната заповед за уволнение на л. 54/, но не и въпросното предизвестие /находящо се на л. 121 по делото/.

Предвид изложеното предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ се явява основателен и следва да бъде уважен.

Относно иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ:

Основателен и е акцесорният иск за присъждане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за шестмесечния период след уволнението /08.06.2021 г. – 08.12.2021 г./. По делото се установи, че ищеца е останал без работа по друго трудово правоотношение през процесния

период. Налице е фактическият състав на вземането за обезвреда по чл. 225, ал. 1 КТ – уволненият служител е понесъл вреди от оставането си без работа в рамките на исковия период, вследствие осуетено от незаконното уволнение приращение в имуществото му, в размер на неполученото брутно трудово възнаграждение за същия период, в което именно се състоят подлежащите на репарирание пропуснати ползи. С оглед заключението на приетата по делото ССЕ, размерът на БТВ на ищеца по чл. 228 КТ е 2180 лв. бруто, поради което дължимото обезщетение, изчислено съобразно чл. 225, ал. 1 КТ за исковия период, възлиза на 13080 лв., поради което искът следва да бъде уважен до пълния предявен размер, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба.

Относно иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ:

Според чл. 224, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Видно от приетото по делото заключение на ССЕ дължимото на ищеца обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е в размер на 2180 лв. / за 21 работни дни/. Обезщетението по чл. 224, ал. 1 КТ безусловно се дължи към датата на уволнението и не е в зависимост от законосъобразното му извършване. В тежест на ответника е било да докаже, че е изплатил това обезщетение, което не е направено, а и не се твърди. При това положение искът следва да се уважи за горната сума, ведно с претендираната законна лихва от подаване на исковата молба, като се отхвърли за горницата до пълния предявен размер от 2873,64 лв.

Относно искът с правно основание чл. 128 КТ

Ищецът претендира трудови възнаграждения периода м.04.2021г. – м.06.2021г. в общ размер на 4355,45 лв.

Според чл. 128 КТ работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника или служителя **уговореното трудово възнаграждение за извършената работа**. При предявен иск по чл. 128 КТ в тежест на работника (служителя) е да докаже, че претендираното от него неизплатено възнаграждение действително е било уговорено с работодателя, че то е било част от съдържанието на трудовото правоотношение и, че е **престираал реално уговорената работа**, доколкото от тези положителни факти именно работникът черпи изгодни правни последици, а в тежест на работодателя е да докаже, че дължимото възнаграждение действително е било изплатено.

В настоящия случай от данните по делото се установява, че за периода м.04.2021г. – м.06.2021г. за положения от ищеца труд като му се е полагало трудово възнаграждение в общ брутен размер на 4355,45 лв. /след приспадане на изплатена на 20.05.2021г. сума в размер от 500 лв./, което не му е изплатено. Това се установява от заключението на ССЕ, което съдът кредитира като пълно и компетентно изготвено, с оглед поставените от страните задачи. Ето защо искът по чл. 128 КТ се явява основателен за пълния предявен размер и следва да се уважи изцяло.

Сумите за неизплатените трудови възнаграждения /а и за останалите обезщетения/

следва да се присъдят в брутен размер, съобразно поисканото в исковата молба, а не в нетен размер, тъй като това е дължимият по трудовото правоотношение размер, а евентуалните удържки за ДОД и ДОО следва да се направят не при присъждането, а при последващото реално изплащане на сумите.

Относно възраженията за прихващане:

Направеното от ответника възражение за прихващане със задължението на ищеца по чл. 221, ал. 2 КТ е неоснователно. След отмяната на уволнението отпада основанието за дължимост на обезщетението по чл. 221, ал. 2 КТ.

По второто направено възражение за прихващане – установява се от приетата ССЕ, че за периода 30.03.2021г. – 11.05.2021г. ответното дружество е превело по банков път на Ц. Ф. сума в общ размер от 740 лв., осчетоводена като служебни аванси. Твърдението на ищеца е тези суми да са използвани за закупуване на гориво за служебния автомобил, като в подкрепа на твърдението си същият е представил фактури /л.77-л.83/ за заплатени 707,15 лв. Според заключението на приетата ССЕ осчетоводени са като разход на фирмата представени от ищеца фактури за гориво по сметка 601 разходи за материали в общ размер от 637,11 лв. Предвид изложеното възражението за прихващане е основателно за сумата от 102,89 лв., с която сума следва да се извърши прихващане с най-обременителното задължение – това за обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ, като при това положение на ищеца следва да се присъди сумата от 12977,11 лв.

Относно разноските за производството:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК на ищеца следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за производството, съразмерно на уважените искове, установени в общ размер от 960,78 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение.

На ответника следва да се присъдят на основание чл. 78, ал. 3 ГПК разноски съразмерно на отхвърлените искове, установени в общ размер от 33,34 лв. – заплатено възнаграждение на вещо лице и адвокатско възнаграждение.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на СРС на основание чл. 78, ал. 6 ГПК държавна такса и разноски за ССЕ за уважените искове в общ размер от 1135,99 лв..

Така мотивиран Софийският районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ уволнението на Ц. П. Ф. с ЕГН ***** със съдебен адрес гр. – чрез адв. С., от длъжността „технически ръководител строителство”, извършено със Заповед № 19/08.06.2021г. на ответника „.....“ ООД.

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344, ал.1, т.2 КТ Ц. П. Ф. с ЕГН ***** на длъжността „технически ръководител строителство” в „.....“ ООД.

ОСЪЖДА „.....“ ООД, ЕИК, със съдебен адрес гр. – чрез адв. К., да заплати на Ц. П. Ф. с ЕГН ***** със съдебен адрес гр. – чрез адв. С., на основание чл.344, ал.1, т.3 във вр. чл.225, ал.1 КТ обезщетение за оставане без работа за периода от 08.06.2021г. до 08.12.2021г. в размер на **12977,11 лв.**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата до пълния предявен размер от 13080 лв. като **погасен чрез прихващане** със сумата 102,89 лв. – вземане на ответника спрямо ищеца на основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД за неотчетен аванс, на основание чл. 224, ал. 1 КТ обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 21 работни дни в размер на **2180 лв.**, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен иска за горницата до пълния предявен размер от 2873,64 лв., на основание чл. 128 КТ сумата от **4355,45 лв.** – неизплатено трудово възнаграждение за периода м.04.2021г. – м.06.2021г., ведно със законната лихва върху главниците от подаване на исковата молба - 01.07.2021 г. до окончателното изплащане, както и да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **960,78 лв.** – разноски за производството пред СРС.

ОСЪЖДА Ц. П. Ф. с ЕГН ***** със съдебен адрес гр. – чрез адв. С. да заплати на „.....“ ООД, ЕИК, със съдебен адрес гр. – чрез адв. К., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **33,34 лв.** – разноски за производството.

ОСЪЖДА „.....“ ООД, ЕИК, със съдебен адрес гр. – чрез адв. К., да заплати по сметка на Софийския районен съд сума в размер на **1135,99 лв.** – държавна такса и разноски за в.л.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____